

НОВА ВЪЛГАРИЯ

ВЪСТНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА И КНИЖЕРНОСТЪ.

ВЪСТНИКЪ
ЗА
ПОЛИТИКА
И
КНИЖЕРНОСТЪ

Варна
19 Декемврий 1887

ИЗЛАЗА ЗА СЕГА ЕДНЪЖЪ ВЪ СЕДМИЦАТА: ВЪ ПЕТЪКЪ.

Плата за три мѣсеца 3 лева; за шест мѣсеца 6 лева; за годна 12 лева; единъ брой 25 стотинки.

Писмени работи за вѣстника се: проваждатъ до Редакцията, а парични до Издателя.

За обявления се плаща за първий пѣтъ 10 стот. на реда, за слѣдующитѣ по 5 стот. за послѣдната страница, а първата двойно. Абонати и обявления се предплащатъ.

Ражкописи необнародвани не се връщатъ.

ВОЕННОТО ПОЛОЖЕНИЕ.

Предъ видъ на това, че преживяваме времена, у които нито за утрѣшний денъ не сме сигурни, че не ще стане нужно, щото да се обяви държавата отново въ военно (обсадно) положение, ний намираме за най-своевремененно да кажемъ по тоя предметъ нѣколко думи. Военно положение (état de siège) се казва вземането отъ изпълнителната властъ мѣрки за обществената сигурностъ, чрезъ които дѣйствието на общитѣ закони се спира и се замѣстятъ тѣ на време съ особени наредби или военни распоредания.

Вече нѣколко пѣти станж въ кжский ни десетъ годишенъ политически животъ, какъ се обявява страната навсѣду или отчасти въ военно положение, но нито два пѣти не се е разбирало еднакво, какво да се разумѣва съ понятието военно положение. Като нѣма у насъ законъ, ний не можемъ опредѣли военното положение иначе, освѣнъ както се то разбира по чл. чл. 47, 48 и 76 отъ Конституцията, която толковъ си заслужи епитета *многострадална*.

И тѣй, у насъ военно или обсадно положение значи, да се издаде; когато Народното Събрание не би могло да се свика, по докладъ отъ Министерский Съвѣтъ, мотивиранъ съ туй, че държавата се заплашва отъ външна или вътрѣшна опасностъ, да се издаде и, разбира се, слѣдъ обнародванието му въ *Държавенъ вѣстникъ*, да се тури въ сила подъ *обща отговорностъ на министритѣ* единъ Княжеский Указъ, който да спре въ цѣлото Княжество или само въ отдѣлни мѣста дѣйствието на чл. чл. 73 и 74 отъ Конституцията, та *първо* да могатъ жителитѣ на държавата ни да се наказватъ и безъ присѣда отъ *надлѣжний* съдъ, т. е. съ присѣда отъ извънредни сѣдилища, съ други думи, да се предаватъ обвиняемитѣ на военни, ускорени или не, споредъ нуждата, сѣдилища и, слѣдователно да се наказватъ за престѣпленията по военнитѣ закони, сирѣчь *много по-скоро и много по-строга*, и, второ, затвори и претърсвания по кжщата да могатъ да ставатъ не споредъ правилата, които сж изложени въ общитѣ закони на държавата, а въ

военнитѣ, или пѣкъ въ нарочно издаденитѣ за тая цѣль наредби или правилници, изработени отъ надлѣжний министъръ, утвърдени съ Княжеский указъ и турени въ сила, тоже подъ общата отговорностъ на цѣлий Министерский Съвѣтъ, които распоредания да иматъ силата на законъ, до отмиеннето имъ отъ Народното Събрание, или до вдигане на военното положение. Ний отиваме и по-нататѣкъ: Тѣй като опасността за държавата може да се случи да е таквазъ, щото да заплашва и самото й съществуване, слѣдователно и основнитѣ й закони. Министерский Съвѣтъ, като обяви съ одобрень отъ държавний глава Указъ страната въ военно положение, да може, съгласно съ чл. чл. 48 отъ Конституцията, да издава и *тура* въ сила, *слѣдъ обнародванието имъ въ Държавенъ Вѣстникъ*, и таквизъ наредби, които противуречятъ на нѣкое отъ началата на основний ни законъ, стига да не се отнасятъ, до *нареджание дангиз и държавни берии*. Тѣй, може при необходимостъ подъ общата отговорностъ на министритѣ, когато е обявена страната или частъ отъ нея (нѣкой община, околия или окръжие) въ *военно положение*, може да се издава наредба за недопуцане или ограничение митинги и за установление цензура на политическитѣ вѣстници и въобще списания, като *слѣдъ* временно се прогласятъ и наказателни распоредания за нарушение наредбитѣ, издадени по чл. чл. 47 и 48 отъ Конституцията, а тѣй сжщо и за особенно бързо производство за разгледвание извѣстни углавни престѣпления, все едно отъ извънреднитѣ (военни) или обикновеннитѣ сѣдилища, както е казано въ особенний за това указъ. Но тукъ ний туряме точка, като сме напълно убѣдени, че указани отъ насъ мѣрки сж достатѣчна гаранция за предвардвание страната отъ всѣкаква опасностъ. Най-сетнѣ изявяваме желание, да се издаде и у насъ възможно по-скоро законъ за военното положение, какъвто е, на пр., румжнский отъ 10 Декемврий 1864. Да бѣше чл. 50 отъ основний законъ, т. е. отъ Органически Уставъ на бив-

шата Источна Румелия по-общирень, не ще съмнѣние, работата щѣще да бѣде и у насъ за всѣкого по-ясна. Въ тоя членъ е казано само това: Обсадно положение се прогласява: 1) Когато населението се противи на изпълнението нѣкой законъ, на нѣкой правилникъ или на нѣкой законно издаденъ приказъ, и когато, слѣдъ като се покани на послушание, то постоянствува да се опира. 2) Когато вътрѣ въ населението стане нѣкое въоръжено движение или нѣкои важни смущения, които мѣрятъ да нарушатъ публичното право на страната, а обикновеннитѣ органи на властитѣ сж слаби да възстановятъ порядъка. Распореданието, което прогласява обсадното положение трѣба да е мотивирано, и нѣма сила, докѣ не се обнародва и на самото мѣсто. Обсадното положение трѣба да се вдигне, щомъ престане причината, която го е направила потрѣбно. Дѣйствицата на обсадното положение ще се опредѣлятъ съ особенъ законъ.

Кои сж около в. „Добружа“?

Слѣдъ дълго мълчание и отбѣгвание да имаме работа съ нѣколко „*малки жибчета*“, отъ родѣтъ на г-на Мантова, ний бѣхме насилствено принудени и прѣдизвикани да почнемъ своитѣ разоблачения върху дѣлата на нѣколцина безхарактерни въ града ни личности, които, напуснати и прѣзрѣни отъ честнитѣ ни съграждани, помислихъ си, че нѣма да намѣрятъ, кой да имъ възразява и прѣчи на подлитѣ дѣла, че тѣ сж вече сполучили да откриятъ расковничето и спечелятъ почвата, за бѣдѣщитѣ си гешевти и своекористия, че, най послѣ, града Варна е тѣхна мѣчна кравица, — тѣхенъ пашалѣкъ съ населението, приходитѣ и службитѣ.

Когато, обаче, благоразумнитѣ ни и честни граждани съзнахъ и узнахъ, че „*жебитѣ*“ около „*Добружа*“, почватъ да се надуватъ и искатъ да ставатъ, прѣвъ ноцъ, — и, то, чрѣвъ най-ниски и подли срѣдства, — голѣми и съ влияния хора, които могатъ да заповѣдатъ на Правителството ни и да рѣшаватъ сѣд-

бата на цѣль единъ Варн. Окръгъ,
— тогава тѣ ги отритнахъ и зах-
върлихъ, — както имъ подобаваше,
— като непотрѣбенъ парцалъ.

Всѣки има право и е свободенъ
да напръдва, да печели влияние,
слава и честъ; всѣки може да кон-
курира и надпръвва другитѣ, съ
общеполезни дѣла и благородни и
честни сръдства. Това неотказваме.
Но, тѣй ли постъпихъ и постъпватъ
героитѣ около „Добружа“? — Не!
Нѣколцина тия злѣ възпитани и
користни честолюбци, за да се про-
чуятъ бържѣ; за да се покажатъ
голѣми хора, основахъ, — за срамъ
на вѣстникарството, — единъ вѣст-
никъ, колонитѣ на когото, — отъ
появяването му насамъ, — непрѣ-
станно се пълнятъ съ такива клѣ-
вети, нахалности и лъжи, съ такива
псувни и подлости, щото всѣки че-
ловѣкъ, — и съ тѣсна даже съвѣсть
и малко възпитание, — го е захвър-
лилъ и прѣвърля! Че това е цѣла
истина, ще потвърди всѣки, който е
ималъ нещастieto да прочете тоя
паквилъ, на когото 9/10 отъ досе-
гашното съдържание се е състояло
само въ псувни, клѣвети и нахал-
ности, — колкото глупаво, толкова
и безграмотно написани. За образци,
мѣжду многото други, могатъ да ни
послужатъ, въ 8-й брой, псувнитѣ
на „Омнибуса—Байчева“, послѣ, —
знаменитата, по своитѣ глупости,
нелогичностъ и васлѣпеностъ статья:
„Нашитѣ лѣкари и болници“, написана
отъ едно смахнато, умствено ра-
строено човече, и то съ цѣль, да
компрометира ужъ (!) познатия ни съ-
гражданинъ г-на Д-ръ Пюскюлиевъ.
За да зачерни (sic!) тоя послѣдния,
полудѣлния писателъ непощадилъ ни-
то Медиц. Списание, нито Медиц. Дру-
жество, нито пъкъ нѣкого отъ чле-
новетѣ му доктори. А, за да даде по-
голѣма важностъ на дракотинитѣ
си, умоповрѣдения „Немо“, навежда
примѣри и доказателства изъ лъ-
житѣ и клѣветитѣ на извѣстния
шарлатанинъ Д-ра Окса. — Добружан-
ския фаращъ неостави нищо незаца-
пано; той изруга всички ония мѣстни
държавни служители, които съ прѣ-
зрѣние и съжаление гледатъ на но-
вопоявившитѣ се „варненски жибчета“;
той забрави да се подиграе и хвър-
ли калъ и върху онова многочисленно
и честно съсловие, *търговцитѣ*, които
иматъ най голѣма тежестъ и значе-
ние при рѣшаванне на всички важни
въпроси; съ една рѣчь, „Добру-
жанскитѣ палета“ остава да по-
лаятъ тукъ още и хамалитѣ, гемиджи-
итѣ и всичко, което не е съ тѣхъ,
и което се смѣе на глупоститѣ имъ!
Че какъ да не псуватъ; какъ да не
жалатъ; какъ да не бѣснудатъ тия нѣ-
колцина нещастници, когато виждатъ,

че „планътъ на мишкитѣ се разваля
отъ коткитѣ“, че тѣхнитѣ мерзки и
свокористни дѣла и планове сж вече
публична тайна; когато се откри, че
тѣхния патриотизмъ се състоялъ само
въ заграбване „бизъ—бизе“ на ев-
тини къщици; когато се узнава, че
прѣдседателя на „Комитета за себе
си“, именуемий Луковъ, — едно сж-
дебно приставче, — е злоупотребилъ,
верѣдъ бѣлъ денъ, съ длъжността
си? — Какъ да не ревжатъ и лу-
дѣятъ тѣ, когато всичко честно ги
напуца, прѣзира и плюе, когато де-
сетина души отъ измаменитѣ ново-
избрани членове на Град. Общинский
Съвѣтъ си подаватъ оставката, по-
неже нѣматъ довѣрие въ новоизбра-
ния „Звѣзда-кметъ“? — Какъ да
не се пишатъ еремиади и клѣвети
противъ одного, когато се узнава,
че надутото и неспособно онова га-
гаузче, Ранковъ — по силата на
късметя и за срамъ на Правосъдието,
назначено членъ на първостепенно
Окр. Сѣдилище, — и, то, отъ длъж-
ността Сжд. Приставъ, — е тоже
замѣсено въ ония кални гешефти на
поменжтй прѣдседателъ-приставъ?
Какъ да не бѣснѣятъ противъ друго
и да не правятъ постоянно скандали
изъ кръчмитѣ и кафенетата, когато
честнитѣ граждани се подиграватъ и
мнозина се заявили въ М-то на Про-
свѣщенiето, че учителтъ „Желтовъ—
Революера“, съ своето пиянство, съ всѣ-
кидневнитѣ си скандали и вадение, —
ако и само на лъжа, — револверъ, е ста-
налъ не само неспособенъ и врѣди-
теленъ като учителъ, — и още на
Богословието; не само нетърпимъ
человѣкъ, но годенъ единствено за
дворътъ на градската ни лудница?
— Тая безхарактерна личностъ, кога
наближи наборътъ, страдае отъ сър-
дцебиение, а слѣдъ това, пие и реве
като волъ, и се бие като хамалинъ изъ
крѣчмитѣ.

Ето, прочее, кои сж побѣснели-
тѣ около „Добружа“; ето, защо напа-
датъ тѣ заслужитѣ и честни граж-
дани! Колкото високо искахте, вий
около „Добружа“ да се издигнете, по-
стълата по-клѣветата и подлостта,
— толкова на ниско падате въ тинята
на забвението! Колкото по-силно се на-
дувахте, за да се прѣвърнете отъ жеби
на волъ, толкова по-силно се прѣснахте!
И, не е далечъ денътъ, когато ще поди-
рите мишитѣ дупки, когато, ще се
спотавате изъ тъмнитѣ и влажни
гнѣзда на бухалитѣ. Вий се поди-
грахте съ всичко свято на гражда-
нитѣ въ Варна; вий поискахте да
надхитрувате и измамите и Прави-
телството ни, — по, хората ви вече
узнахъ, кои и какви сте вий! Съже-
ляваме ви!

Z

Младежъта.

„Още отъ самото появяване на почитаемий Вѣ-
стникъ (Нова България Р.), младежъта
знаеше, какво ще пишете Вий.“ (В. „Д.“ брой 8).

Горнитѣ думи на одного, който събра-
нието отъ училищни настоятели въ Варна
преди почти три години избра да бѣде им-
спекторъ на вторий Варненский учебенъ
окръгъ, а тойсе обърнхъ само на политиканъ
за себеси, побудихъ ни да побързаеме да
напишемъ нѣколко думи за младежъта въ-
обще и за народната ни младежъ частно,
толкозъ повече; като още вѣрвимъ по пътя
на криворазбраната цивилизация.

Отъ когато се е запомнило, младежъта
продължава да занимава въ общественний
строй едно видно мѣсто въ редоветѣ на
дѣятелитѣ за тласкание обществото напредъ
въ пътя на образованието и просвѣщение-
то. Защото младежъта, тая класа отъ
обществото, която излѣзла отъ дѣтинство-
то, се готви за встъпване въ длъжности-
тѣ на мъжетѣ, като се намира естестве-
но въ буйството на силитѣ си, ако и при
отсъствие на опитностъ, съ своитѣ си
идеали, съ придобититѣ си свѣжи позна-
ния и голѣма ревностъ да ги подѣли съ
по-старитѣ, които не сж могли да се раз-
виятъ въ своитѣ младини толкозъ, колко-
то тая младежъта, *слѣдъ тѣхъ*, по причина на
това, че все повече и повече се размножа-
ватъ училищата и по-развититѣ учители,
младежъта, казваме, твърдѣ много помага
за по-скорото свѣстяване на народа.

При таквазъ голѣма заслуга на мла-
дежъта, защо и въ най-свободнитѣ днесъ
държави *закона не дава граждански и по-
литически права на послѣдната*, или, съ
други думи, защо, докль единъ момъкъ не
е навършилъ 21 година, не го оставятъ
да взема и дава *безъ настойникъ* (васия),
защо не го оставятъ да упражнява сво-
бодно волята си, на пр. да участвува въ
избори, и то не само да бѣде избираемъ,
но и простъ избирателъ? По простата при-
чина, защото непълноврѣстний т. е. не-
достигнѣлий до зрѣлостъ е такъвъ не са-
мотѣлесно, но и умствено. Пълната врѣсть,
по римското право, е дори 25 години. За
това и до днесъ ще видите и въ държави
съ републиканско управление, че който не
е навършилъ 25 години, не може да става
ни народенъ представителъ, ни сѣдия, ни
сждебенъ засѣдателъ, ни кметъ, и въобще ни-
какъвъ ни общественъ ни държавенъ служи-
тель. Въ републиканска Франция дори днесъ
не може никой момъкъ да се ожени безъ съ-
гласие на баща си, ако още не е навършилъ
25 години! По сжщата причина и когато
нѣкой младежъ извърши престѣпление, той
се наказва твърдѣ малко, сравнително съ
наказанието, което се налага на пълно-
врѣстнитѣ. Тѣй, по нашитѣ мирови закони,
на несвършенотѣлнитѣ отъ 14-та до
17-та година наказанията се назначаватъ
въ размѣръ на половина; недостигнѣлитѣ
14-та година сѣдията може да ги непод-
лага и никакъ на наказание, но да ги пра-
ца на родителитѣ, настойникитѣ или род-
нитѣ имъ за домашно поправанне, а не-
навършилитѣ още 21 година, ако имъ се
пада, по углавний законъ, наказание, на
пр. четире години *въ окови*; тѣй, дори
когато сж 20-годишнини, окръжний сѣдъ ги
наказва само съ една година затвора *безъ
окови*.

Всичко това, да не ходимъ по-нататкъ,
дава ни да разберемъ, че младитѣ сж все
млади: способни, ревностни, твърдѣ често-
доста изучени, но все пакъ не стигнѣли
още за политически борби момци, на кои

то и нашата толкова демократическа конституция не дава право да се казват гражданци, разбира се на тѣзи, които още не сж навършили 21 година отъ възрастта си и се намиратъ, по закона, подъ настоящността на родителитѣ си или опекунитѣ (васнитѣ) си, които единички иматъ право да дѣйствуватъ въ обществото и отъ тѣхно име, и за тѣхна смѣтка. Нашиятъ основенъ законъ е отицѣлъ даже по-далечъ: той не дава право никому, който не е на 30-годиши, да става народенъ представителъ, както и общинскитѣ ни закони не позволяватъ никому да бжде кметъ, преди да е стигналъ на такава възраст.

Всички тѣзи наредби у насъ и въ чуждитѣ земи сж много добрѣ обмислени. И наистина, чловѣкъ, не встѣпилъ въ зрѣлостъ, не е могълъ още да обогати всестранно познанията си, а камо ли да поспечели опитностъ и да се запознае колко годъ съ тягоститѣ и горчивинитѣ на живота, които, невкусали мнозинанито знаятъ, като криво си мислятъ, че всичко е гладко и сладко подъ слънцето!

Отъ казаното до тукъ, мислимъ, става ясно всѣкому, че който искрено обича младежѣта, не трѣба да я тласка преди време въ политически борби. Младитѣ биватъ всѣкога по-малко търпѣливи и по-лесно докачливи: ето защо интереса на народа ни изисква, щото младежѣта да не се бърка въ изборитѣ и партийни борби, у които, за жалостъ, често се употребяватъ отъ нѣкои буйни патриоти и най-голѣми беззакония, извиняеми, другъ е въпроса, да ли основателно, съ максимата отъ публичното право на Римъ: „Всѣкий законъ може да се остави на страна, когато се касае до спасението на отечеството!“ А беззаконията какъ влияе на чловѣка въ младостта му? Не ли най-пагубно за неговото по-нататъшно работение, и като простъ гражданинъ, и като общественъ дѣятелъ?

Въ заключение, ний съвѣтваме младежѣта, думата ни е за момцитѣ, които сж въ гимназии или вече въ практическитѣ животъ, да пригѣрнатъ слѣдующитѣ нѣколко правила:

1) Всѣкий, докѣ е въ училище, било то каквото и да е, да се грижи, щото, колкото му е възможно, да се занимава само съ предметитѣ, които учи, и отъ осъвършенствуванието на които ще очаква своето по-добро бждѣще.

2) Отвѣтъ училището всѣкий, минѣлъ 14-та си година и не навършилъ 21, да чете, колкото е възможно по-малко политически вѣстници, а да прекарва времето си повече съ четение научни периодически списания и книги, въ туй число и съчинения по гражданствената наука, каквито има вече нѣколко въ руската литература и множество въ французската и прѣ.

3) При бѣдността на народната ни литература, трѣбало би, щото всѣкий младежъ, преди да влѣзе въ живота за изпълни ние гражданскитѣ си и политически права, т. е. преди да се е видѣлъ записанъ въ изборитѣ списъкъ на общината си и е освободенъ исподъ настоящността, да е овладѣлъ достатъчно французски или другий европейски языкъ, за да може по-сполучно да обогатява знанията си. Като при това всѣкой гледа да изучи поглавната частъ отъ законитѣ на отечеството ни, а най-вече конституцията общинскитѣ, окръжнитѣ, изборитѣ, и поне по-нужнитѣ отъ сѣдебнитѣ ни закони, особено мировитѣ сѣдопроизводственитѣ, и началата на наказателнитѣ закони.

4) Всѣкий да се грижи за основание въ града или селото му, съ недѣлни вноски, младежско дружество подъ ръководството на народнитѣ учители за взаимно нравствено, умствено и физическо развитие, дружина за распространение научни познания и правение гимнастики (приготовителна, практическа, фехтование, мѣрение на нишанъ и ѣзденіе на конѣ). Не трѣба да се забравя мѣдростта: „Здравъ умъ въ здраво тѣло. Освѣтъ това, чрезъ гимнастиката младежѣта се приготвява за по-лесно прекарване трудоветѣ на военната служба, за защита отечеството. Всѣко таквото дружество да си има изработенъ отъ членоветѣ му уставъ който строго да се пази, за привикване къмъ изпълнение законитѣ, главното нѣщо за усиление и напредвание на държавитѣ. Недѣлната вноска въ дружествонната каса да бжде възможно най-малка, та да може да ставатъ членове и по-бѣдни младежи (ученици или не, стига да сж поотрасли, т. е. най-малко около 14—15 годишни). Въ тѣзи дружества да се държатъ публични сказки всѣкий празникъ слѣдъ църковенъ отпускъ, а слѣдъ пладнѣ всѣка недѣла да ставатъ разисквания за приучване къмъ парламентаренъ редъ, т. е. за зачитание чуждитѣ мнѣния, мнѣнията на болшинството и др. и слѣдъ това гимнастическитѣ упражненія. Да се изключаватъ отъ дружеството всѣкий членъ, който слѣдъ три бѣлѣжки отъ председателя и други три отъ общото събрание на дружеството, не се остави отъ игране на комаръ, пиянствование и вършеніе други работи противъ обществената нравственостъ. Всѣкий младежъ, навършилъ 21 година, да престава да бжде дѣйствителенъ членъ на младежкото дружество, като за него ще ставатъ достѣпни различнитѣ дружества на гражданитѣ, съ които дума разбираме, и селянитѣ: земеделчески, занаятчийски и търговски дружини, политически клубове и др. т.

5) Сказкитѣ и разискванията да иматъ за предметъ всѣкога науката, излагана въ прости народенъ языкъ: по земеделчието, занаятитѣ, търговията, политическата икономия, отечествовѣдението и др. т.

6) Всички младежи и всѣко младежско дружество да слѣди отъ поучна точка внимателно, по най-хладнокрѣвно писаното въ вѣстницитѣ или говорението въ обществото за работитѣ на тоя или она общественъ дѣятелъ, за да узнава навреме, кой е истенский отечестволюбецъ и кой само отъ користолюбие, съ задни мисли, иска да минува за такъвъ, *говоряйки едно и работяйки друго*, та когато навършатъ 21 година, т. е. когато бждѣтъ повикани отъ отечественитѣ ни закони да упражняватъ политическитѣ си права и длѣжности, да знаятъ подъ знамето на кои народни водители да отиватъ да работятъ за правдинитѣ на народа си.

7) Да не се намѣся никой младежъ въ борбитѣ на гражданитѣ за сваляние или казване тоя или она държавенъ или общественъ служителъ: кой би билъ по-добрѣ да бжде министъръ, депутатъ, управителъ, кметъ и т. н., работи, които сж чисто граждански и за които самитѣ граждани могатъ и трѣба да се грижатъ. Намѣсята въ таквитѣ дѣла само напусто, отнема скъпото време на младитѣ и се ядосватъ тѣ ненужно и безполезно, усиливайки страститѣ и яростта си, които би трѣбало у тѣхъ да спятъ; поне до приготвяне себе си за бурний и не толковъ благодаренъ общественный, политический, партийный жп-

вотъ, но безъ който, никой конституционна държава не може да напредва, защото при пасивността на избирателитѣ и избиремитѣ, набранитѣ ставатъ по-лоши деспоти и отъ най-строгитѣ монарси.

Тѣзи сж нашитѣ нѣколко най-искрени думи къмъ младежѣта, която отъ всичко сърдце и душа обичаме и която е *надѣждата на народа ни за по-добъръ животъ*. Дано тѣзи ни думи подѣйствуватъ на гимназиститѣ ни и на младитѣ ни народни учители, съ които нѣкои политикани за себе си обичатъ толковъ да си служатъ!!

ВЖТРѢШЕНЪ ОТДѢЛЪ.

ПО НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ.

24 Ноемвр. (XXII). 1) Продълженъ доклада членъ по членъ на 3-та за окр. съвети. При чл. 100 рѣшено, щото $\frac{3}{4}$ отъ интитапа, гдѣто надминува 6000 лева, да се дава на окръжнето, а само $\frac{1}{4}$ да бжде за общината. Предлагано да се вземе и $\frac{3}{4}$ отъ дохода на мѣнастиритѣ, по тоя въпросъ е останало да се рѣши съ особенъ законъ. 2) Гласуванъ исканитѣ 15,000 лева за изучаване линията за желѣзница Ямболъ—Бургазъ. 3) Прочетени, приети по началю и предадени на Комиссии: а) 3-тъ за селско-общ. наказ. уставъ; б) два 3-та за измѣнение и допълнение сѣдоустройството, и в) 3-тъ за пограничната стража. 4) Направени запитвания: а) къмъ г-на Военн. М-ръ за купенитѣ коне отъ Унгария, и б) къмъ г-на М-ра на Правос. за председ. на Бургавский Окр. Сѣдъ, г. Хр. Ивановъ, който билъ хванатъ, че търгува; в) сѣщо запитвание къмъ г-на М-ра на Вжтр. дѣла за бившии Т. Парвадж. Окр. Управителъ, който, като вършалъ търговия, трѣбало, споредъ запитвача, да бжде отчисленъ, а не премѣстенъ. На послѣдното отговорилъ г-нъ М-ра, че премѣстанието направилъ на основание закона.

25 Ноемвр. (XXIII). 1) Прочетенъ изцѣло 3-та за окр. съвети и, слѣдъ измѣнения и допълнения, гласуванъ изцѣло. 2) Гласуванъ членъ по членъ 3-та за стипендитѣ и временитѣ помощи на бѣдни ученици.

27 Ноемвр. (XXIV). 1) Гласуванъ и приетъ за послѣденъ (третий) пътъ (изцѣло) 3-та за стипендитѣ. 2) Гласувано предложението за пропусчане съ евтино мито внасянитѣ отъ внасянитѣ отъ Ахж-Челебийско въ Южна България аби. 3) Г. Хр. Дюмджиевъ внесълъ 3-та си за повдигане мѣстната индустрия. 4) Г. Д. Ангеловъ запиталъ: а) г-на М-ръ Председателя, защо не се допуцало (?) да налага въ София другъ политический вѣстникъ, освѣтъ „Свобода“, и б) г-та Военни М-ръ, не намѣрвалъ ли за пукло да внесе 3-тъ, който да предвижда длѣжноститѣ и правата на администрацията спрямо населението, когато държавата се намира въ военно положение.

28. Ноемвр. (XXV). 1) Опредѣлена годишна пенсия отъ 6000 лева г-ну д-ру Чомакову за многолѣтната му дѣятелност по народнитѣ ни работи, 2) и мѣсечна пенсия отъ 150 лева на г-на С. Ил. Доброплодни за голѣмитѣ му услуги по възражданieto на народа ни. 3) Опредѣлени малки пенсии и на нѣкои бѣдни учителски вдовици и скрачета.

30. Ноемвр. (XXVI). 1) Гласуванъ бюджета на М-то на Вѣтр. дѣла, който е приетъ слѣдъ нѣкои освѣтления и разисквания. Въ тоя случай г-нъ М-ръ Предсѣдатель казалъ, че слѣдъ направата линията Царибродъ-Вакарелъ, подиръ една война (съ Сърбия), слѣдъ исплащаннето реквизицията и военнитѣ материяли, и подиръ нѣколко неочаквани преврати въ България, финансовото ни положение, ако не е подоброено, то не е опростено. Прилаганнето българскитѣ закони и въ Южна България и уничтожението централното Румелийско управление сж доставили значителна икономия на хазната, 2) Разискванъ и приетъ членъ по членъ зѣта за истребление разбойничеството: за потери и проч.

Изв. в. „Свобода“:

Бр. 107 съдържа едно писмо на г-на Кр. Мирский, съ което той напространно изяснява за поведението си като общественъ дѣятель, и доказва, че причина за всички клевети противъ него е оня гостенинъ на града ни отъ Битоля, който се казва А. Байчевъ, за гдѣто послѣдний не билъ признаванъ способенъ да стои на чело на каквото и да било учреждение или дружество.

По поводъ на внесенъ въ С-то з-тъ отъ народний представителъ г. Хр. Ив. Дюемеджневъ за *повдиганне народната ни промишленность*, в. „Св.“ се надѣе и вѣрва, че както С-то, тѣй и г. Военний М-ръ ще се съгласятъ, да се облича поне частъ отъ войската ни съ бълг. платове. Ако сме слаби, свършва в. „Св.“, да водимъ борби по други политически въпроси, то вътрѣшно можемъ да предпочетемъ своето, да отхвърлимъ разнитѣ еврейски спекуланти, които носятъ дрѣхи за войската ни отъ разни чужди земи.

Зав. „Д.“ и за нашия вѣстникъ Софийский ни събратъ казва, че въ тѣхъ „подлеци“, „нижки твари“, „калпазани“ и др. т. титли вървели като синджиръ. Който чете редовно „Д.“ и „Н. В.“, не може да не разбира, че бѣлѣжката на в. „Св.“ може да се отнася само до „Д.“

За градско-общинский ни лѣкаръ, г-на д-ра Стефановъ, народ. представителъ отъ Сливенъ, и за г. Х. Ангеловъ „Св.“ ето какъ кастри

„Д.“: Ний бя желали, щито не само всичкитѣ доктори, но всичкитѣ българи да сж като д-ръ Стефанова. Ний го познаваме по-добрь, отъ колкото редакторитѣ на „Добруджа“, която да се не лѣже, че хора като него, като Хар. Ангеловъ и други — могатъ се унищожки съ едно драсване.

„Св.“, като съобщава, че сж отпустилти 2000 лева г-ну Поручику Петрову, за отивание да си цѣри полученитѣ на 19 Февр. 1887 въ време рани на Руссен, предателский бунтъ, вѣрпо казва: *Правителството изпълнява единъ дългъ, като не забравя такъ визъ патриоти!* И нашитѣ сърдечни симпатии г-ну Петрову: Дано се излѣкува по-скоро, та да се радва спокойно на заслугитѣ, които принесе на народа презъ казаный мятежъ.

Молимъ Г-да Редакторитѣ на в. „Свобода“ тѣ когато говорятъ за „Добруджа“, трѣба щито да не я сравняватъ съ „Нова България.“ „Добруджа“ се издава да гони личности, да постига извѣстни своекористни цѣли и да хвърга прахъ въ очитѣ на Правителството, — когато „Н. България“ има за цѣль да се грижи за независимостта на отечеството ни, да подкрѣпя народний духъ, да брани отъ всѣкакви врагове на Нааода, *Правителството и Господарьтъ!* До сегашнитѣ броеве, мислимъ, сж най-ясното доказателство за това. В. „Добруджа“ и „Съзнание“ се редактиратъ отъ хора съ еднакви идеи. Въ тоя случай, хората около „Съзнание“ сж много по-честни, защото си исповѣдатъ правото, а ония около „Добруджа“ сж подли и пълзящи, — защото едно пишатъ, а тайно друго вършатъ! — Трѣба да се разберемъ.

Ние питаме Омнимбуса—Байчевъ, защо мълчи и неотговаря на ония *въпросчета*, които му бѣхъ за да ли Г-да Редакторитѣ на в. „Свобода“?

Завчера, 17 т., Събранието се затворило.

На 16 т. се поминъ въ града ни Капитанъ А. Кикименовъ, вчера, 18-й т., биде съ приличното тържество погребенъ родомъ отъ с. Хюсенче, Разградско.
Вѣчна му память!

ВЪНШЕНЪ ОТДѢЛЪ.
Вѣнската „Presse“ (Прессе, Печатъ), като разисква новитѣ германски законо-проекти, пресмѣтва, че въ време на война Германия ще може да вдигне на военний кракъ петъ милиона

войници, тѣй щито могла би да стои срѣщу двѣ нападения изведнѣжъ.

„La Revue de l'Ornan“ казва, че Австр. Унгария има единъ милионъ и половина войска и при милиона опълченци, тѣй щито тя може да излѣзе на война съ 4 1/2 милиона войници.

Всичкитѣ австрийски, маджарски и германски работници въ вѣгледнитѣ рудници у Польша (русска), пише Телеграфулъ на 9 т., приели били заповѣдъ да напустѣтъ Россия въ 27 деня.

За пагубитѣ на Россия отъ войната въ 1877, Турция й плащала 350,000 лири. Днесъ послѣдната дължала не доплатени 400,000 лири турски, които, прибавени къмъ дължимото за 1887, възлизатъ на 750,000 лири т. т. е. около 15 милиона лева. Срѣщу тая сума, казва „Телеграфулъ“ г. Нелидовъ гледалъ да внесе Турция нѣщо на Россия, но още не е могло да се внесе нищо.

Отъ Петербургъ категорически опровѣргавали слуха, че въ императорската ложа у Русската опера се били намѣрили избухвателни вещества, турени тамъ отъ нихилиститѣ по съзаклятие срѣщу Царя на Руситѣ и челядта му.

Лордъ Солсбери съ едно слово на 19 т. (п. к.) у събранието консерватори изказалъ мнѣние, че *общий миръ е осигоренъ.*

„Келнше Цайтунгъ“ констатира, че германскитѣ войски били увеличени на границитѣ къмъ Россия едва пролѣтесъ (1887), когато рускитѣ вѣстници почнѣли да пишѣтъ противъ Германия, и че послѣдната уголѣмила военнитѣ си сили въ мирно време по предизвикателнитѣ колосални въоръжения на Франция.

Прѣснѣтий на Парижската борса слухъ, че Австрия се договаряла за единъ заемъ отъ 200 милиона лева, още не се е потвърдилъ.

Московский, университетъ билъ затворенъ до втора заповѣдъ, защото и мало въ него смущения отъ студентитѣ.

„Журналъ де Сенъ Петербургъ“ пише: „Ако цѣльта на „Лигата за мира“ (тройний съюзъ) е да запази мира чрезъ въоръжения, Россия работи по възгледитѣ на съюзницитѣ, като взема мѣрки да си защити границитѣ. Остава да се види, да ли пословицата *ако искашъ миръ, готви се за бой* е най-доброто срѣдство за гарантиране мира, който се види, че всѣкий го желае. Колкото за Россия, тя го счита осигоренъ за много

Да се подиръ стр. 5 = 1/9